

ЛЕНІНІСМ КМУНІЗМ ПЕРАМОГІ КАМУНІЗМ

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар.)

выпускаюць з-пад увагі галоўнае, а імяна, што камуністычнае, размеркаванне прадукцыі дзявае вышэйшым узроўнем развіцця прадукцыйных сіл і ператварэнне працы ў першую жыццёвую патрэбу.

Да надыходу такога моманту, падкрэсліваў У. І. Ленін, неабходны найстражэйшы кантроль з боку грамадства за мерай працы і мерай спажывання.

Наша партыя—партыя навуковага камунізма. Яна выстаўляе і вырашае новыя задачы не наудачу, а ў меры парывоту і паспяхаваннасці матэрыяльных і духоўных прадукцый, рашуча выступаючы на месцы і супраць «лявацкага» заблуждзенага наперад. Заўсёднае ўважэнне размеркавання па патрэбнасці прывяло б да ўраўнаважана, да замацавання тэмпаў будаўніцтва камуністычнага грамадства, да дыскрэдытацыі ідэй камунізма.

Ва ўмовах сацыялізму развіццё прамысловасці, уздым сельскай гаспадаркі не з'яўляюцца самай, а служачы павышэнню дабрабыту людзей.

III.

ВЫХАВАННЕ НОВАГА ЧАЛАВЕКА

Будаўніцтва камунізма—складаны працэс. Бо ён азначае перабудову ўсяго грамадскага арганізма, яго эканомікі, усіх чалавечых узаемаадносін, быту, светлагледзя людзей. Вось чаму партыя надае такую вялікую ўвагу фарміраванню камуністычных грамадскіх адносін.

Уявіце, напрыклад, развіццё сацыялістычнай дзяржавы ў камуністычнае грамадства самакіраванне. Дасягнуты тут поспехі ў першую чаргу тлумачацца тым, што партыя строга кіруеца ленынскімі ўказаннямі аб важнасці ўсеабаковага развіцця сацыялістычнай дзяржавы, прыцягнення ўсіх грамадзян да кіравання справамі грамадства.

Кожны савецкі чалавек павінен стаць актыўным удзельнікам у кіраванні справамі грамадства—вось наш лозунг, наша задача.

Дзе ж людзі вучацца кіраваць грамадствам? Ці ёсць такія ўніверсітэты, такія школы, дзе прышчыплялі б мазкі грамадскіх дзяржаўцаў, палітычных работ?

Так, такая школа ёсць. Гэта, перш за ўсё, наша вялікая партыя—гэта—Саветы, гэта—прадсаветы, камітэты, усе нашы грамадскія арганізацыі. Нельга навучыцца кіраваць дзяржавай, не прымаючы актыўнага ўдзелу ў дзейнасці дзяржаўцаў і грамадскіх арганізацый. Як з кропель утвараюцца моры і акіяны, так і са штодзённай, часта маларычымі, будзённай работай кожнага складаецца жыццё і дзейнасць нашага грамадскага арганізма, кіраванне ім.

Лёгка не самую цяжкую і аднаго задачу камуністычнага ператварэння свету складае выхаванне новага чалавека.

У. І. Ленін не раз падкрэсліваў, што складанасць гэтай задачы. Будаваць камунізм, гаварыў ён, прыдзецца не «з разведзеных у асобных парніках і цыліцах асоба даражчых людзей», а «з масавага чалавечка матэрыялу, сапсаванага стагоддзімі і тысячачодзямі рабства, прыгонніцтва, капіталізму...» (Творы, том 28, стар. 363).

У. І. Ленін непакінаў веры, што такая задача пад сілу новаму грамадскаму ладу.

Новы лад існуе ў нашай краіне толькі некалькі дзесяцігоддзяў. Але на саветскай зямлі ўжо вырастае ўзровень бачны ў усіх куткоў зямлі шара чалавек новага складу, акрылены высокароднымі ідэямі камуністычнага ператварэння жыцця. Ратнымі падвігамі і гераізмам саветскай людзей заслужылі павялічаныя ўдзел у перамогах і перамогах саветскай дзяржавы, у перамогах і перамогах саветскай дзяржавы, у перамогах і перамогах саветскай дзяржавы.

IV.

ГІСТОРЫЯ РАЗВІВАЕЦЦА ПА ЛЕНІНУ

Таварышы! Мінута наля паўстагоддзя з таго часу, як Уладзімір Ільіч Ленін сфармуляваў вывад найважнейшай навуковай і рэвалюцыйнай меласці—ывадаў аб тым, што надыхла новая паласа сусветнай гісторыі—эпоха гібель капіталізму і трыумфу камунізма ва ўсім свеце.

Успомнім хоць бы каротка, якім быў свет ў той час.

Над вялікай прасторай двух кантынентаў—Еўропы і Азіі—навіс зморчаны чын дукавалова арла імперыі Раманавых. Царызм лічыўся надзейнай апорай рэакцыі, ён толькі што задушыў рэвалюцыю 1905 года. Другі дзяржаўца—аднагаловы арал калоніяўскай Германіі—ідаў выхліп сваім імперыялістычным сапернікам, якія захапілі самую смачную кавалі каланіяльнай здабычы. Шматкоўна Аўстра-Венгерская імперыя Габсбургаў падарала пад сабе Габсбургаў, венграў, паўднёвых славян. Дзялілі Лонданскае Січ выхліпалі, што ў валоданнях брытанскай нацыі

Нашы праціўнікі спрабуюць спярэдажа, быццам у новай Праграме КПСС перавага аддаецца прамысловасці, развіццё прамысловасці дэля самой прамысловасці. Не, адкажам мы, у нашай Праграме дэля ўсеабаковае навуковае абудаванне камунізма, на першы план выступаюць развіццё эканомікі, асабліва прамысловасці, вытворчасці, але галоўнае ў ёй аўсім інаша, яна абавязвае першынства чалавека!

Курс нашай партыі—ленінскі курс. Яна і ў далейшым будзе развіваць імклівымі тэмпамі прамысловасці, настойліва амагацца да далейшых уздым сельскай гаспадаркі, уадсканававаць транспарт і сувязь, ствараць новыя гарады, заводы, фабрыкі, шахты, ломы, электрастанцыі, аравальныя сістэмы, будаваць школы, балныцы, клубы і жыллыя дамы.

У мя чарго? У мя чалавеча, для шчасця чалавечай! Узброеныя новыя Праграмы, партыі, не Цэнтральны Камітэт на чале з выдатным, верным ленынцам М. С. Хрушчовым упэўнена вядуць савецкі народ ленынскім курсам да перамогі камунізма.

III.

ВЫХАВАННЕ НОВАГА ЧАЛАВЕКА

Будаўніцтва камунізма—складаны працэс. Бо ён азначае перабудову ўсяго грамадскага арганізма, яго эканомікі, усіх чалавечых узаемаадносін, быту, светлагледзя людзей. Вось чаму партыя надае такую вялікую ўвагу фарміраванню камуністычных грамадскіх адносін.

Уявіце, напрыклад, развіццё сацыялістычнай дзяржавы ў камуністычнае грамадства самакіраванне. Дасягнуты тут поспехі ў першую чаргу тлумачацца тым, што партыя строга кіруеца ленынскімі ўказаннямі аб важнасці ўсеабаковага развіцця сацыялістычнай дзяржавы, прыцягнення ўсіх грамадзян да кіравання справамі грамадства.

Кожны савецкі чалавек павінен стаць актыўным удзельнікам у кіраванні справамі грамадства—вось наш лозунг, наша задача.

Дзе ж людзі вучацца кіраваць грамадствам? Ці ёсць такія ўніверсітэты, такія школы, дзе прышчыплялі б мазкі грамадскіх дзяржаўцаў, палітычных работ?

Так, такая школа ёсць. Гэта, перш за ўсё, наша вялікая партыя—гэта—Саветы, гэта—прадсаветы, камітэты, усе нашы грамадскія арганізацыі. Нельга навучыцца кіраваць дзяржавай, не прымаючы актыўнага ўдзелу ў дзейнасці дзяржаўцаў і грамадскіх арганізацый. Як з кропель утвараюцца моры і акіяны, так і са штодзённай, часта маларычымі, будзённай работай кожнага складаецца жыццё і дзейнасць нашага грамадскага арганізма, кіраванне ім.

Лёгка не самую цяжкую і аднаго задачу камуністычнага ператварэння свету складае выхаванне новага чалавека.

У. І. Ленін не раз падкрэсліваў, што складанасць гэтай задачы. Будаваць камунізм, гаварыў ён, прыдзецца не «з разведзеных у асобных парніках і цыліцах асоба даражчых людзей», а «з масавага чалавечка матэрыялу, сапсаванага стагоддзімі і тысячачодзямі рабства, прыгонніцтва, капіталізму...» (Творы, том 28, стар. 363).

У. І. Ленін непакінаў веры, што такая задача пад сілу новаму грамадскаму ладу.

Новы лад існуе ў нашай краіне толькі некалькі дзесяцігоддзяў. Але на саветскай зямлі ўжо вырастае ўзровень бачны ў усіх куткоў зямлі шара чалавек новага складу, акрылены высокароднымі ідэямі камуністычнага ператварэння жыцця. Ратнымі падвігамі і гераізмам саветскай людзей заслужылі павялічаныя ўдзел у перамогах і перамогах саветскай дзяржавы, у перамогах і перамогах саветскай дзяржавы, у перамогах і перамогах саветскай дзяржавы.

У. І. Ленін пакінуў карты запавет: «Перамачы ўсе супраціўленне капіталістаў, не толькі ваеннае палітычнае, але і інашае, самае глыбокае і самае магутнае» (Творы, том 31, стар. 345).

Мы можам сказаць, што ленынскі запавет азначаў: «Удзяцца і абавязкова будзе ажыццёўлены»

лізму, але і вызначыць важнейшыя рысы будучай эпохі сусветнай гісторыі! За мінулыя дзесяцігоддзі свет змяніўся больш, чым за папярэднія многія сотні гадоў. Збыліся і збываюцца самыя смелыя прадбавянні Ільіча. Гісторыя развіваецца так, як прадказвалі Маркс і Ленін.

Пад ударамі магутных рэвалюцыйных сіл непазнавальна змянілася сацыяльнае аблічча планеты.

Эпікла з карты свету Расійскай імперыі. На яе месцы ўзнікла і расквітнела магутная сацыялістычная дзяржава працоўных. Як картачын домкі, рассяпалася Аўстра-Венгерская манархія. Многія народы, якія калісьці ўваходзілі ў яе састаў, паспяхова будуюць сацыялізм. Пастыгнула на шлях сацыялістычнага развіцця і мужна адстаяла інтарэсы міру ў цэнтры Еўропы значная частка намяцкага народа. Будзе сацыялізм у краінах Кітайскай Народнай Рэспублікі, у краінах Індый, Інданезіі, ААА, Іран, Гана, Гвінея, Малаі і дэсціні іншых краін Азіі і Афрыкі выйшлі на шлях самастойнага і незалежнага развіцця. З перамогай алжырскага народа да сутнасці спыняе існаванне Французскай каланіяльнай імперыі. І ніхто не сумняваецца, што ў бліжэйшым будучым яе лёс падзеліць і Брытанская каланіяльная імперыя або, болей правільна кажуць, тое, што ад яе засталася. Прастой свой зоміт амерыканскі імперыялізм.

Шлях да свабоды, дэмакратыі і сацыялізму, азароны ленынскім геным, стаў прамой дарогай сусветнай гісторыі. Не буржуазія, а міжнародныя рабочыя клас, яго галоўнае дзецішча—сусветная сацыялістычная сістэма знаходзіцца ў цэнтры сучаснай эпохі.

Калі маю-небудзь патрэбныя лідэры вядзюць жыццёвай сілы ленынізму, то няхай паглядзім на змены, якія адбыліся ў свеце пасля кастрычніка 1917 года. Гэта і ёсць ленынскія тэорыі сацыялістычнай рэвалюцыі ў дзеянні.

Сусветная сістэма сацыялізму, якая процістаяць імперыялізму, наўхліла ўмацавацца, згуртавацца, робіць усё больш актыўны ўплыў на ход і выхад міжнародных падзей. У рамках сусветнай сацыялістычнай сістэмы склалася новы тып міжнародных адносін, заснаваны на прыняццях пралетарскага інтэрнацыяналізму, брацкай дружбы і ўзаемадапамогі.

У. І. Ленін выявіў і навукова абгрунтаваў заканамернасць глыбокай унутранай сувязі паміж барацьбой рабочага класа за сацыялізм і нацыянальна-вызваленчай барацьбой прыгнечаных народаў. «...Сацыялістычная рэвалюцыя, будучы ён,—не будзе толькі і галоўным чынам барацьбой рэвалюцыйнай пралетарыяты ў кожнай краіне супраць свайго буржуазіі,—не, яна будзе барацьбой усіх прыгнечаных імперыялізмам калоній і краін, усіх залежных краін супраць міжнароднага імперыялізму» (Творы том 30, стар. 138).

Якое бліскавае пацвярджэнне атрымліваюць ленынскія ідэі ў нашы дні, калі качкаткова развалілася каланіяльная сістэма імперыялізму!

Адзі з важнейшых урокаў апошніх дзесяцігоддзяў заключаецца ў тым, што сілы нацыянальна-вызваленчай рэвалюцыі дзейнічаюць тым больш паспяхова, чым больш трывала і больш шырока яны абыйраюцца на сілы перамогаснага сацыялізму. Не выпадкова, аравумела той факт, што нацыянальна-вызваленчы рэвалюцыйны набліз такіх размах і ўспыхваюцца такім поспехам імяна ў перыяд, калі сацыялізм стаў галоўнай сілай сусветнага развіцця.

Ідэалогія імперыялізму спрабуюць паказаць дружбу сацыялістычных краін з маладымі сучаснымі дзяржавамі як «камуністычны падполі».

Што можна сказаць наконт гэтага?

Справа тут, зразумела, не ў «камуністычных падполі». У свеце склалася, шырчыла і мацее вялікая антыімперыялістычная кааліцыя народаў. Своеаблівасць яе заключаецца ў тым, што яна не мае фармальна-юрыдычнага характару, не зарэгістравана ні ў аднаго нацыянальна, але затое змацавана глыбокім унутраным адзіствам, у аснове якога ляжыць імяна падобнае чалавечства ад ганейнага і, значнай сістэмы імперыялізму.

Толькі чвэрць стагоддзя назад імперыялізм не было велічэцка задушчыць не толькі кожную спробу народа скінуць са сваіх плеч каланіяльнае ярмо, але нават самую думку аб такім вызваленні.

Цяпер усім іншая абстаноўка. Імперыялістычны маналіт ўжо не ў сілах перашкодзіць руху народаў да нацыянальнага вызвалення, да сацыялізму. «Але ў перыяд, не зарэгістравана ў Скальцых гарах Паўднёвай Далёкай Гіганціі камуністычнае босці былі прэзідэнтаў ЗША, каб стаўлі перадавалі на радасць турыстам і на карысць «амерыканскай дэмакратыі» калісьці сказаныя ім прамовы аб дэмакратыі. На думку сенатара, такая аперацыя магла б адграць сваю ролю ў рэкламе амерыканскага спосабу жыцця.

На жаль, наватарства сенатара не было ацэнена. Наадварот, яго назвалі сляпым і фантэзірам.

Газета «Крысчэн сайенс мунітар» адкрыта ллумава, што красамое маўчанне былых прэзідэнтаў у цнперашняй абстаноўцы куды больш пажаданае. Бо ў агульным прыняццях гэтага прэзідэнта камуністычныя прамовы, за якія ў сучаснай Амерыцы праславіліся «чырвоныя», ЗША маглі б кіруючыя колы ЗША сцягнуць, каб, напрыклад, босці Лінкальна бесперапынна гаварыць такія «рамольныя» словы: «Заправліў грошай будучы справаваць умацаваць сваю ўладу на шкоду народу, пакуль усе багаці не сконцэнтруюцца ў руках нямногіх і рэспубліка не будзе падарвана».

Вядома, не сцягнуць б Французскаму каралю Людовіку XV належыць вядомы афарызм «Пасля нас хоць патапо». Ахцелны трыгогаў за сваю будучыню, каб капіталізм не можа сцягнуць сібе нават такімі словамі, бо для яго «патапо» ўжо наставі.

Магутны размах вызваленчага руху падрывае асновы імперыялізму, паскарае яго канец.

У свой час абразна гаварылі, што калі галава імперыялізму знаходзіцца ў Еўропе, то яго жывот спачывае на лустых палых Азіі і Афрыкі. Цяпер імперыялізму няма спакою ні ў Азіі, ні ў Афрыцы, ні ў якой іншай частцы свету. Настаў такі гістарычны момант, калі імперыялізм не можа больш набываць свай неадаедае чарава за кошт эксплуатацыі народаў слабарэзых краін. Народы не хочучы быць простымі аб'ектамі гісторыі, яны хочучы сваёма тварыць яе, узяць свой лёс ва ўласныя рукі.

Наша партыя святя кіруецца ленынскім запаветам:

«Мы заўсёды стаялі, і стайм і будзем стаць за самае цнснае аблічжэнне элітцы свядомых рабочых перадавых краін і рабочых, сільных, рабамі ўсіх прыгнечаных краін. Мы заўсёды ралі і заўсёды будзем раіць усім прыгнечаным класам усіх прыгнечаных краін, калоній, у тым ліку, не аддзяляцца ад нас, а як мага дасей збліжацца і алівацца з намі». (Творы, том 23, стар. 55).

На чале вызваленчай барацьбы народаў ідуць марксісцка-ленынскія партыі.

Сусветны камуністычны рух стаў цяпер самай улівовай палітычнай сілай, якая ператварае і абнаўляе свет. Асноўная крыніца поспехаў саракаміліённай арміі камуністаў усіх краін—ленынская стратэгія і тактыка, ленынскі адзіства радод, ленынскі сувязь з народнымі масамі. Сваей мужнай барацьбой за інтарэсы працоўнага народа, аязанна ў многіх краінах капіталу з жорсткімі рэпрэсіямі з боку кіруючых колаў, камуністы завалялі глыбокую павягу ўсяго прагрэсіўнага чалавечства.

Рост магутнасці сусветнага сацыялізму, распад каланіяльнай сістэмы імперыялізму, абнаўленне ўсіх яго супрачонасцяў—рашаючыя фактары палёблення агульнага крызісу капіталістычнай сістэмы. У капіталізме ёсць мікулае, але ў яго няма будучыні. Будучыня належыць камунізму. (Апладымсенты).

Працэс крызісу ахапіў усе сферы жыцця буржуазнага грамадства: эканоміку, палітыку, ідэалогію.

Шматлікія праекты выратавання капіталізму, якія, як правіла, абавязваюцца з вялікай поймай і выдасца за новае слова, у сапраўдасці жолькі гісторыі і яшчэ раз выяўляюць яго гістарычную адуладнасць. Восьмы, напрыклад, модны ў апошні час планы так званай «інтэграцыі» Еўропы—старае «агульнае рынку», «зоны свабоднага гандлю» і іншыя міжнародныя дзяржава-маналітычныя аб'яднанні.

Чым з'яўляюцца на справе ўсе гэтыя саюзы і аб'яднанні?

Па сутнасці, гутарыма ідзе аб новых формах перадачы сусветнага капіталістычнага рынку, аб новых агрэсіўных атыянародных саюзах, якія накіраваны супраць жыццёвых інтарэсаў працоўных краін капіталу, супраць сацыялістычнага лагера і нацыянальна-вызваленчага руху. «Інтэграцыя Еўропы»—усёго толькі новы клубок вастрыжыч антаганізмаў: паміж самімі яе ўдзельнікамі, паміж еўрапейскімі дзяржавамі і Злучанымі Штатамі Амерыкі, паміж маналітычнымі завадзятарамі і шырокімі народнымі масамі, паміж імперыялістычнымі маналітамі і краінамі, якія скінулі каланіяльнае ярмо.

А ўгледзецца больш уважліва ў тое, што робіцца з буржуазнай дэмакратыяй?

Сучасны капіталізм баіцца ж нават уласных канстытуцый. Калісьці ідэалогія капіталізму да нібесаў выхваліла «свабоду», якія быццам бы дорыць буржуазнай дэмакратыі працоўных. А якімі свабодамі яны могуць пахваліцца цяпер? Магчыма, фактам ганейнага праследвання Камуністычнай партыі ЗША!

Нядаўна амерыканскаму сенатару Мундту прыйшла ў галаву думка радыфікаваць высевацыі ў Скальцых гарах Паўднёвай Далёкай Гіганціі камуністычнае босці былі прэзідэнтаў ЗША, каб стаўлі перадавалі на радасць турыстам і на карысць «амерыканскай дэмакратыі» калісьці сказаныя ім прамовы аб дэмакратыі. На думку сенатара, такая аперацыя магла б адграць сваю ролю ў рэкламе амерыканскага спосабу жыцця.

На жаль, наватарства сенатара не было ацэнена. Наадварот, яго назвалі сляпым і фантэзірам.

Газета «Крысчэн сайенс мунітар» адкрыта ллумава, што красамое маўчанне былых прэзідэнтаў у цнперашняй абстаноўцы куды больш пажаданае. Бо ў агульным прыняццях гэтага прэзідэнта камуністычныя прамовы, за якія ў сучаснай Амерыцы праславіліся «чырвоныя», ЗША маглі б кіруючыя колы ЗША сцягнуць, каб, напрыклад, босці Лінкальна бесперапынна гаварыць такія «рамольныя» словы: «Заправліў грошай будучы справаваць умацаваць сваю ўладу на шкоду народу, пакуль усе багаці не сконцэнтруюцца ў руках нямногіх і рэспубліка не будзе падарвана».

Вядома, не сцягнуць б Французскаму каралю Людовіку XV належыць вядомы афарызм «Пасля нас хоць патапо». Ахцелны трыгогаў за сваю будучыню, каб капіталізм не можа сцягнуць сібе нават такімі словамі, бо для яго «патапо» ўжо наставі.

МАГУТНЫЯ РАЗМАЗЫ ВЫЗВАЛЕНЧАГА РУХУ ПАДРЫВАЕ АСНОВЫ ІМПЕРЫЯЛІЗМУ, ПАСКАРАЕ ЯГО КАНЕЦ.

У свой час абразна гаварылі, што калі галава імперыялізму знаходзіцца ў Еўропе, то яго жывот спачывае на лустых палых Азіі і Афрыкі. Цяпер імперыялізму няма спакою ні ў Азіі, ні ў Афрыцы, ні ў якой іншай частцы свету. Настаў такі гістарычны момант, калі імперыялізм не можа больш набываць свай неадаедае чарава за кошт эксплуатацыі народаў слабарэзых краін. Народы не хочучы быць простымі аб'ектамі гісторыі, яны хочучы сваёма тварыць яе, узяць свой лёс ва ўласныя рукі.

Наша партыя святя кіруецца ленынскім запаветам:

«Мы заўсёды стаялі, і стайм і будзем стаць за самае цнснае аблічжэнне элітцы свядомых рабочых перадавых краін і рабочых, сільных, рабамі ўсіх прыгнечаных краін. Мы заўсёды ралі і заўсёды будзем раіць усім прыгнечаным класам усіх прыгнечаных краін, калоній, у тым ліку, не аддзяляцца ад нас, а як мага дасей збліжацца і алівацца з намі». (Творы, том 23, стар. 55).

На чале вызваленчай барацьбы народаў ідуць марксісцка-ленынскія партыі.

Сусветны камуністычны рух стаў цяпер самай улівовай палітычнай сілай, якая ператварае і абнаўляе свет. Асноўная крыніца поспехаў саракаміліённай арміі камуністаў усіх краін—ленынская стратэгія і тактыка, ленынскі адзіства радод, ленынскі сувязь з народнымі масамі. Сваей мужнай барацьбой за інтарэсы працоўнага народа, аязанна ў многіх краінах капіталу з жорсткімі рэпрэсіямі з боку кіруючых колаў, камуністы завалялі глыбокую павягу ўсяго прагрэсіўнага чалавечства.

Рост магутнасці сусветнага сацыялізму, распад каланіяльнай сістэмы імперыялізму, абнаўленне ўсіх яго супрачонасцяў—рашаючыя фактары палёблення агульнага крызісу капіталістычнай сістэмы. У капіталізме ёсць мікулае, але ў яго няма будучыні. Будучыня належыць камунізму. (Апладымсенты).

Працэс крызісу ахапіў усе сферы жыцця буржуазнага грамадства: эканоміку, палітыку, ідэалогію.

Шматлікія праекты выратавання капіталізму, якія, як правіла, абавязваюцца з вялікай поймай і выдасца за новае слова, у сапраўдасці жолькі гісторыі і яшчэ раз выяўляюць яго гістарычную адуладнасць. Восьмы, напрыклад, модны ў апошні час планы так званай «інтэграцыі» Еўропы—старае «агульнае рынку», «зоны свабоднага гандлю» і іншыя міжнародныя дзяржава-маналітычныя аб'яднанні.

Чым з'яўляюцца на справе ўсе гэтыя саюзы і аб'яднанні?

Па сутнасці, гутарыма ідзе аб новых формах перадачы сусветнага капіталістычнага рынку, аб новых агрэсіўных атыянародных саюзах, якія накіраваны супраць жыццёвых інтарэсаў працоўных краін капіталу, супраць сацыялістычнага лагера і нацыянальна-вызваленчага руху. «Інтэграцыя Еўропы»—усёго толькі новы клубок вастрыжыч антаганізмаў: паміж самімі яе ўдзельнікамі, паміж еўрапейскімі дзяржавамі і Злучанымі Штатамі Амерыкі, паміж маналітычнымі завадзятарамі і шырокімі народнымі масамі, паміж імперыялістычнымі маналітамі і краінамі, якія скінулі каланіяльнае ярмо.

А ўгледзецца больш уважліва ў тое, што робіцца з буржуазнай дэмакратыяй?

Сучасны капіталізм баіцца ж нават уласных канстытуцый. Калісьці ідэалогія капіталізму да нібесаў выхваліла «свабоду», якія быццам бы дорыць буржуазнай дэмакратыі працоўных. А якімі свабодамі яны могуць пахваліцца цяпер? Магчыма, фактам ганейнага праследвання Камуністычнай партыі ЗША!

Нядаўна амерыканскаму сенатару Мундту прыйшла ў галаву думка радыфікаваць высевацыі ў Скальцых гарах Паўднёвай Далёкай Гіганціі камуністычнае босці былі прэзідэнтаў ЗША, каб стаўлі перадавалі на радасць турыстам і на карысць «амерыканскай дэмакратыі» калісьці сказаныя ім прамовы аб дэмакратыі. На думку сенатара, такая аперацыя магла б адграць сваю ролю ў рэкламе амерыканскага спосабу жыцця.

На жаль, наватарства сенатара не было ацэнена. Наадварот, яго назвалі сляпым і фантэзірам.

Газета «Крысчэн сайенс мунітар» адкрыта ллумава, што красамое маўчанне былых прэзідэнтаў у цнперашняй абстаноўцы куды больш пажаданае. Бо ў агульным прыняццях гэтага прэзідэнта камуністычныя прамовы, за якія ў сучаснай Амерыцы праславіліся «чырвоныя», ЗША маглі б кіруючыя колы ЗША сцягнуць, каб, напрыклад, босці Лінкальна бесперапынна гаварыць такія «рамольныя» словы: «Заправліў грошай будучы справаваць умацаваць сваю ўладу на шкоду народу, пакуль усе багаці не сконцэнтруюцца ў руках нямногіх і рэспубліка не будзе падарвана».

**«Літаратура і мастацтва» выходзіць
разы на тыдзень: у аўторак і пятніцу**